

Tato práce se zabývá problematikou ekonomické regulace a využitím empirických metod k hodnocení účinnosti regulace v různých oblastech hospodářství EU. Práce se skládá ze tří částí, první část se dívá na fungování regulace spojování podniků (fúzí a akvizic) v EU, druhá a třetí část se pak zaměřují na vztah mezi regulací, hospodářskou soutěží a investicemi na telekomunikačních trzích.

První kapitola se zabývá politikou hospodářské soutěže EU v oblasti kontroly spojování podniků a obsahuje empirickou analýzu dopadů zavedení více ekonomického přístupu při vyhodnocování konkurenčních účinků fúzí a akvizic. Naším klíčovým zjištěním je, že regulatorní reformy zavedené v roce 2004 zvýšily do určité míry účinnost kontroly spojování podniků v EU. Toto vyplývá ze zjištění, že posuzování Evropské komise je po roce 2004 více v souladu s nezávislým vyhodnocením těchto transakcí finančními trhy. Naše výsledky ukazují, že pravděpodobnost schválení proti-soutěžních transakcí je nižší v důsledku reformy z roku 2004. Nicméně, tyto reformy nevedly ke snížení výskytu nepotřebných nápravných opatření uložených na pro-soutěžní transakce. Celkově naše výsledky naznačují, že účinnost kontroly spojování se zvýšila v důsledku aplikace více ekonomického přístupu po reformách z roku 2004, což vede k lepším výsledkům pro spotřebitele v EU.

Druhá kapitola se zabývá regulatorním modelem aplikovaným pro podporu vstupu na trh a konkurence na trzích fixních telekomunikačních služeb. Kapitola se zaměřuje na trh širokopásmového připojení k internetu a aplikaci principu regulace tzv. „Investičního žebříku“ („Ladder of investment“ nebo „LoI“) na těchto trzích. Konkrétně se díváme na výsledky tohoto regulatorního přístupu v nových členských státech EU, t.j. v zemích střední a východní Evropy. Naše výsledky naznačují, že LoI režimu nebyl účinnou formou regulace na trzích střední a východní Evropy, neboť alternativní telekomunikační operátoři do značné míry ‘přeskočili’ investiční žebřík a investovali přímo do výstavby vlastní síťové infrastruktury. Z toho vyplývá, že LoI by neměl být považován za univerzálně použitelný regulační model, a jeho účinnost bude záviset na specifických faktorech, které nejsou ve stejné míře přítomné v zemích střední a východní Evropy ve srovnání se západní Evropou.

Třetí kapitola se zabývá specifickou situací na trzích s mobilními službami. Tržní síly přispěli k rozvoji mobilního sektoru v relativně větší míře než regulatorní zásahy, především ve srovnání s trhem pevných telekomunikačních sítí. Převládajícím modelem soutěže je takzvaná infrastrukturní soutěž, kde více operátorů soutěží o koncového zákazníka za využití vlastních mobilních sítí. V poslední době se čím dál více diskutuje o tom, zda tento model je efektivní a udržitelný do budoucna. V této kapitole se zaměřujeme na klíčovou otázku, zda je možné zvýšit efektivitu mobilních trhů tím, že dojde k odstranění duplikace síťové výstavby vytvořením jednotné velkoobchodní sítě (“Single Wholesale Network“ nebo “SWN“). Naším hlavním zjištěním na základě empirické analýzy je, že infrastrukturní soutěž mezi více mobilními sítěmi vede k vyššímu pokrytí a rozvoji mobilních služeb oproti situaci, kdy existuje pouze jedna mobilní síť. Proto je potřeba důkladně vyhodnotit rizika regulatorního selhání (a následné spotřebitelské újmy) spojeného se zaváděním SWN a odklonem od současného modelu infrastrukturní soutěže.